

EEN GOEDMOEDIG KOMPLOT

NAAR HET ENGELSCH VAN
HOUGHTON TOWNLEY

Beiden beminden ze haar en ieder was voor zich overtuigd, dat zij hem nemen zou. Wat Eveline zelf dacht, was voor een van hen: Mr. Michael Fordyce, lid van het Lagerhuis, aan geen twijfel onderhevig. Hij was er zeker van en zijn familie eveneens, dat geen meisje zou weigeren lady Fordyce te worden.

Michael was knap van uiterlijk, bekwaam en een zeer geziene persoonlijkheid en hij had besloten te trouwen. Eveline Blount was mooi, welopgevoed en arm — en ze was nog ongehuwd. Daarom was hij voornemens haar ten huwelijk te vragen, als hij den tijd geschikt achtte.

Het meisje had nog geen vermoeden naar wien haar hart neigde. Jack Tenterden, zoon van kolonel Tenterden, den „financier,” zooals hij gaarne genoemd werd, mocht zij gaarne, hoewel hij geen schitterende partij was. Er was een zekere vertrouwelijkheid tusschen hen, hoewel er van een huwelijk nog nooit sprake was geweest. Doch nu had Jack weten te bewerkstelligen, dat zij uitgenoodigd werd eenige dagen bij hem thuis te komen logeeren.

De beide medeminnaars bekommerden zich niet in het minst om elkander om de eenvoudige reden, dat ze van elkanders bestaan geen flauw begrip hadden.

Eveline was slank en lenig, een Saksisch type met zwaar goudblond haar en rose teint, een toonbeeld van gezondheid. Haar donker blauw mantelpak deed haar welgemaakte vormen goed uitkomen en stond haar zeer elegant, ondanks den eenvoudigen snit.

Op het perron van het Paddingtonstation volgde zij den kruier, die haar koffer droeg, toen iemand haar linkerarm aanraakte.

„Juffrouw Blount!”

„Mijnheer Fordyce. Hoe leuk dat ik u hier ontmoet!”

Aangenaam verrast stond ze stil, juist op het oogenblik dat een wandelstok door de menigte werd heengestoken en haar rechterarm aanraakte. Ze keerde zich snel om.

„Jack... Jij?”

„Ik Was bang dat ik je missen zou; heb gerend om hier te zijn... o, pardon, ik dacht dat je alleen was.”

„Mijnheer Tenterden mag ik u mijnheer Fordyce voorstellen?”

„Mijnheer Fordyce, luitenant Tenterden!”

De beide mannen bogen stijf en Eveline's gelaat kleurde van genoegen. Haar schrandere blauwe oogen keken van den een naar den ander met een tinteling van pret, want mijnheer Fordyce scheen als 't ware in steen veranderd en Jack was min of meer verlegen dat een vreemde getuige was geweest van zijn familiäre begroeting. Hij was niet geheel zeker of zoo iets wel paste aan een soldaat en gentleman.

„Ik kwam om u een goede reis te wenschen,” zei Fordyce afgemeten. „O, hoe lief van u en hoe knap dat u den juiste trein raadde!”

„Er gaat slechts één geschikte trein,” onderbrak Jack een beetje gedachteloos, „een afschouwelijke dienstregeling. Ik begreep dat je den namiddagtrein zoudt nemen, vroeg verlof en holde hierheen. Ik kan je nu zelf thuis brengen.”

„Ik ga eenige dagen bij de familie Tenterden doorbrengen,” verklaarde Eveline aan Fordyce.

„En we reizen prettig samen,” ging Jack voort.

„Ik had gedacht u van eenigen dienst te kunnen zijn,” merkte Fordyce koel op, „maar ik houd u slechts op. Goede reis!”

Mijnheer Fordyce legde zijn hand in die van het meisje en keek haar aan maar zag niets bemoeiigends in Eveline's oogen; toch was ze eenigszins bezorgd, omdat hij zoo zonderling en gedwongen deed. Liefde verhoogt niet de waardigheid van den man. Ze kon 't niet verdragen, dat hij verstoord was, bedeesd beantwoordde zij den druk zijner vingers en stond hem toe dat hij haar hand een oogenblik langer vasthield.

Jack bracht haar in de coupé, hij lichte haar bijna op, — Fordyce zag het — hij legde geheel beslag op haar, hoewel de trein nog lang niet vertrok.

„Zoo'n militaire geurmaker!” mompelde Fordyce woeënd, terwijl hij terugging.

Ze hadden een coupé voor hen beiden, en Jack stelde den heer Fordyce buiten gevecht met de woorden: „ziezo, nu zijn we alleen!”

Toen na een pauze, gedurende welke de bloes op Eveline's wangen dieper werd: „je weet zeker waarom je thuis gevraagd bent?”

„Omdat ik een lieve en geziene gast ben in je vaders huis, en je moeder en zuster sterven van verlangen mij in Dippingdene te zien,” lachte Eveline.

„Heel aardig, maar toch de plank mis!”

Het tweetal ging zeer amicaal met elkander om en hij had al meermalen, om een militairen term te gebruiken „een bestorming gewaagd.”

Jack had Eveline eens in zijn armen gedrukt en zij had hem dezen onvoorziene aanval vergeven, omdat hij iets stamelde van de „liefste, kranigste meid van de wereld.”

Door een flankbeweging vermeed Eveline nu een toespraak op het delicate onderwerp. Ze deed een massa vragen betreffende zijn huisgenooten.

„O, ze zijn allen gezond en wel, dank je, behalve moeder. Zij is een beetje zwaarmoedig.”

„Dat spijt me!”

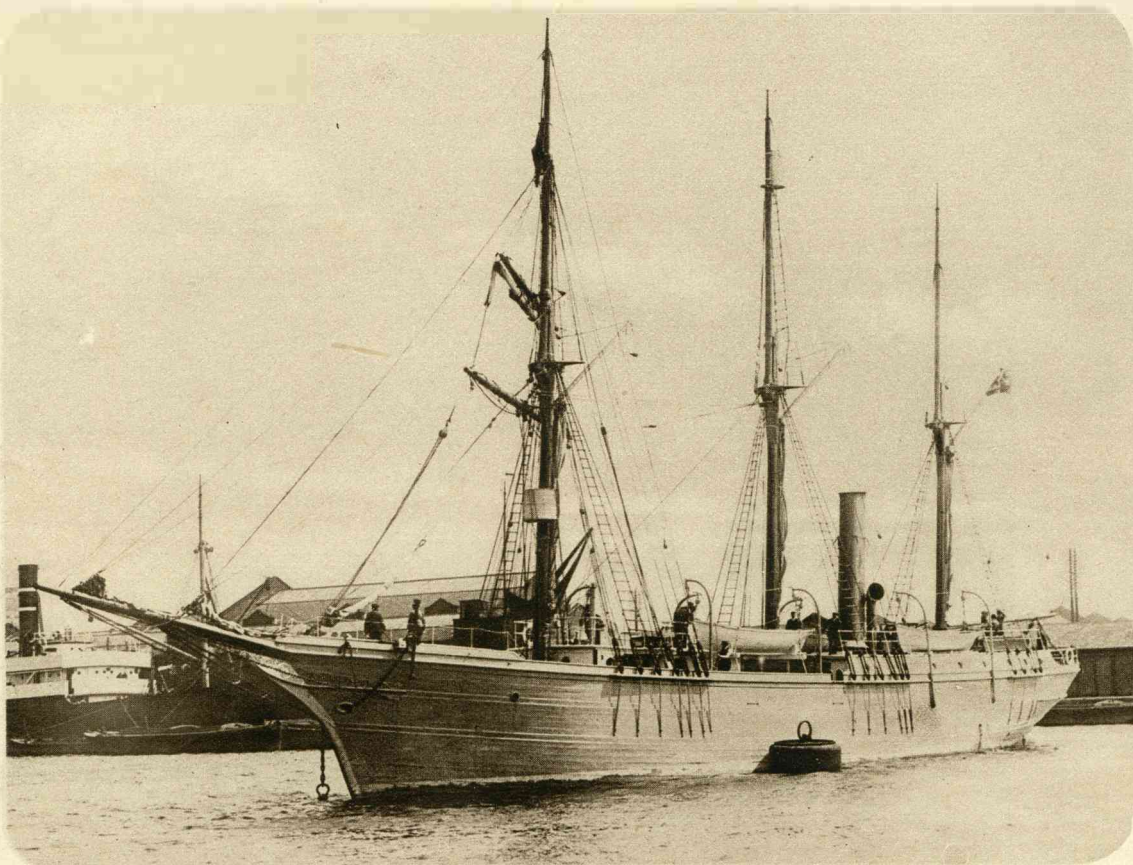
„Ja, 't is een lamme geschiedenis. 't Is vaders speculaties!” Toen met een onverschillig schouderophalen: „Rubber!”

„Is hij aan het geld maken?”

„Maken? Maken? Hij verliest alles. Al wat we hebben!” Ze ontdekte een schaduw op zijn beweeglijk knap gelaat en begreep dat de crisis ernstig was.

„Ik ben blij dat je mij dit vertelt!”

„Ik vond dit het best, ingeval je moeder straks mocht vinden... je begrijpt wel.”

SHACKLETON'S ZUIDPOOLTOCHT.

Het schip de „Endurance”, waarmee Shackleton zijn nieuwe ontdekkingsstocht naar de Zuidpool zal maken, is de vorige week in de Theems aangekomen. (foto Newspaper Ill.).

„Terneergeslagen?”

„Ja en abstract. Ze trekt het zich zeer aan. Vader is luchthartig. Hij zegt, 't komt alles tienvoudig terecht. De rijzing zal spoedig beginnen. Verleden week vroeg hij mij, hoe ik mij zou gevoelen als de zoon van een millionair. Hij gelooft maar steeds dat alles terecht komt. Maar 't zal niet! Dat betekent afscheid nemen van Dippingdene. Ik zou ook den dienst moeten verlaten... en dan zou ik geen moed hebben om... dat is...”

Zij vermeed den smeekenden blik van zijn bedroefde oogen en keek het venster uit, met hoogrooden bloes.

„Er zou voor mij een beroerde tijd aanbreken,” ging hij voort.

En nu begon de jongeman aan zijn sympathieke toehoorder zijn hart te luchten over de moeilijke familie-omstandigheden, ten gevolge van zijns vaders speculaties; en Eveline leerde het huis waar ze eenige dagen zou doorbrengen gedurende deze korte reis beter kennen, dan zij in een maandelijksch verblijf aldaar had kunnen leeren.

II.

Dippingdene was een aangenaam, ouderwetsch landgoed van groote uitgestrektheid, dat geen gepensionneerd kolonel had kunnen bewonen zonder een groot privaat vermogen. De Tenterdens waren eens zeer rijk geweest. De omringende landerijen hadden aan de familie behoord en het huis was gebouwd door den overgrootvader van den huidige bewoner.

Zijn voorvaderen hadden in het leger gediend uit zuiver vaderlandsliefde. Sommigen van hen waren speculanten geweest, doch waar ze hun familiezwak kenden, hadden ze zich steeds kunnen beperken tot wat de voorzichtigheid

gebood. Jack's vader evenwel was ijdel en roekeloos en beschouwde zichzelf als een man van ondervinding op financieel gebied.

De kolonel stond zijn gast op te wachten in de vestibule. Hij was een rijzig, knap, luchthartig en spraakzaam man, die een groote gelijkenis had met zijn zoon. Eveline zag hem voor het eerst en niets in zijn houding deed bespeuren, dat hij in haar iets anders zag dan een gewone logée. En hij zag er ook volstrekt niet zwaarmoedig uit.

Toen zij de hal doorliep, om de dames te gaan begroeten, hoorde zij hem tot Jack op triomfantelijken toon zeggen:

„Ze zijn een zestientje de hoogte in. Ik zei 't wel. 't Begint! Ja, ik wist 't.”

Jack antwoordde met een gebrom en mompelde iets van verkoopen.

„Verkoopen, jongen? Verkoopen? Ik moet juist bijkoopen. Ik heb een duizend gulden winst als er geen reactie komt.”

Jack had geen hoofd voor zaken en kon niet begrijpen dat een hersteld verlies een winst beteekende; de kolonel was evenwel blij alsof hij tot onverwachten rijkdom gekomen was.

„Altijd hetzelfde!” zuchtte mevrouw Tenterden, toen zij haar zoon omarmde. „Het helpt niet of je er iets van zegt.” Ze zei het luid genoeg om door den kolonel verstaan te worden. „Ach, als vrouwen slechts een beetje meer vertrouwen, een beetje kijk op de toekomst en een profetischen blik hadden dien wij mannen bezitten... Maar we vervelen u met onze zakenbesprekingen, juffrouw Blount. Duizendmaal pardon! Je zult zeker juffrouw Blount wel goed installeren, Isabella! Ik weet niet welke kamer je haar geven wilt, maar ik zou zeggen die boven de hal, die heeft een mooi uitzicht.”

„Ja, lieve, ja!” antwoordde mevrouw Tenterden. De kolonel hield ervan alles te regelen met „een kijk op de toekomst en een profetischen blik,” maar zijn vrouw had gewoonlijk de zaken reeds geregeld vóór hij er kennis van kreeg of zelfs vóór hij het vermoedde.

„Ik zal u de kamer geven, waar mijn man van sprak, omdat het onze favoriet is. Men heeft daar een prachtig gezicht en een aardig zitje op het balkon.”

Isabel, Jack's zuster, een roodwangig mollig jong meisje, nog met hangend haar, vatte Eveline beet en vloog met haar de trappen op, terwijl mevrouw Tenterden langzaam volgde. Jack vluchtte door de eerste deur om te ontkomen aan de „rubberpraat”. Hij was het ontgroeid om stil te luisteren naar verhalen van plantages die bestemd waren schatten van rubber voort te brengen. Ze hadden allen die verhalen al zoo vaak gehoord en hun vertrouwen was verdwenen.

De opgeruimdheid van den kolonel was min of meer gemaakt. In werkelijkheid zat hij in angst. Met voorgewende zorgeloosheid luisterde hij angstvallig naar de telefoon, ten volle overtuigd, dat hij zich te ver gewaagd had en gevaar liep geruïneerd te worden.

De komst van Eveline Blount gaf de familie een weinig afleiding. De zenuwen waren ten uiterste gespannen, doch de plichten des gastvrijheid noodzaakten hen hun zorgen te verbergen. De kolonel bood zich aan als Eveline's gids en nam haar een uur na haar komst mede om haar het landgoed te laten zien, onder de wandeling luchthartig met haar pratende over plannen en veranderingen, die hij voornemens was uit te voeren.

Jack was in dien geestestoestand, waarin de mensch liefst alleen is. Hij had tijdens de afwezigheid zijns vaders een gesprek met zijn moeder en zuster in de bibliotheek. Zij vertelden hem dat de toestand gevaarlijk dreigde te worden en Jack besloot voor de honderdste maal, dat hij op de een of andere wijze moest ingrijpen.

Toen zag hij zijn moeders roodgeschreide oogen, wat hem in woede deed ontsteken. Hij stond op en liep de kamer op en neer, de handen in de zakken, zijn knap gelaat mismaakt door ergernis.

„U zegt hij heeft de boerderij Hythe verkocht met land en al?”

„Ja voor twintigduizend gulden. Lord Marchway heeft haar gisteren gekocht voor zijn zuster die weduwe geworden is. Hij zegt dat het meer rente opbrengt dan staatspapieren; en wijl je vader dringend om het geld verlegen is, heeft Marchway gisteren de effecten gebracht, ze liggen in de brandkast!” (Wordt vervolgd.)